

De Reuzen-Pissebed en het Kleine Kriebelbeestje

Ergens, diep in het bos, onder een grote, omgevallen boom, woonde een piepklein pissebedje die Krummeltje heette.

Krummeltje was nieuwsgierig, maar ook een beetje bang aangelegd. Hij hield van rollen onder blaadjes, kruipen door het mos en luisteren naar het gefluister van de wind.

Op een dag hoorde Krummeltje **BOEM... BOEM... BOEM...**
De grond trilde een beetje.

Toen hij voorzichtig onder zijn steen vandaan gluurde, zag hij iets **ENORMS**.

Een pissebed! Maar deze was zo groot als een schildpad! Zijn poten kraakten als takjes en zijn ogen leken wel licht te geven.

“WAAAH!” piepte Krummeltje. “Een monster!”

Hij rolde zich op tot een piepklein bolletje en bleef heel stil liggen.

De grote pissebed boog zich langzaam naar hem toe. “Wat doe jij nou daar, kleine bol?” bromde hij zacht.

Krummeltje trilde. “Ik ben Krummeltje... en jij bent... groot... en eng!”

De reuzen-pissebed zuchtte. “Ik ben Reus. En ik ben alleen maar groot... niet eng.” Maar Krummeltje durfde toch niet uit zijn bolletje te komen. Hij was erg geschrokken.

Er gingen een paar dagen voorbij. Krummeltje kroop stiekem achter Reus aan. Hij zag hoe Reus bloemen water gaf, een kever uit een spinnenweb hielp en zachte modder maakte voor slakken om in te slapen.

Langzaam begon Krummeltje hem te vertrouwen. Tot er op een dag iets gebeurde...

Er kwam een grote vogel aangevlogen. Hij vloog laag over het bos en

toen hij Reus zag, maakte hij een *KRÁÁÁÁÁ*-geluid en cirkelde boven zijn hoofd.

Reus kromp ineens. “Oh nee! Niet weer zo’n vogel!” Hij rolde zich op tot een gigantische bol.

Krummeltje was verbaasd. “Ben jij... bang?”

Reus fluisterde vanbinnen uit zijn bol: “Ja... ik ben bang voor vogels. Ze denken dat ik een dikke snack ben...” Toen deed Krummeltje iets dappers. Hij rolde naar voren, begon te trillen en maakte het geluid van een slang: *SsssssSSSSSSssss!*

De vogel keek verbaasd en vloog weg! Reus rolde zich langzaam uit. “Je... je hebt me gered!” Krummeltje glunderde. “Zie je? Klein zijn kan ook handig zijn!”

Vanaf die dag waren Reus en Krummeltje de beste vrienden.

En onder die grote, oude boom waren voortaan altijd twee pissebedden te vinden - een grote én een kleine - die samen de wereld een beetje minder eng maakten.

Ze leerden van elkaar dat groot zijn soms spannend is en klein zijn soms heel krachtig.

Copyright: Fons Sleijpen